

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci
žalobce:

H. N. B. Ch., narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republiky,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Jakubem Backou,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti

žalované:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2018, č. j. KRPU-167969-21/ČJ-2018-040022-SV-ZZ,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ve znění doplnění žaloby podané v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

dne 24. 8. 2018, č. j. KRPÚ-167969-21/ČJ-2018-040022-SV-ZZ, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 23. 8. 2018 v 8.40 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě ve znění doplnění žaloby uvedl, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Hodnocení žalované považuje žalobce za zjevně nesprávné a zavádějící. Žalovaná principiálně odmítá využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci, dále se částečně vyjadřuje k reálnosti provedení těchto opatření. Přitom se konkrétně vyjádřila pouze k eventuální možnosti složení finanční záruky a nahlášení adresy pobytu žalobce. Žalovaná nedostatečně zhodnotila, že žalobce se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a zpočátku uváděl nesprávné datum narození, avšak nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí. Při svém zhodnocení údajného úmyslu žalobce vycestovat do Německa žalovaná vycházela z jeho ilegální cesty přes Českou republiku, avšak zcela nedostatečně zhodnotila to, že žalobce po svém zajištění českou policií uvedl své správné datum narození, nevyjádřil úmysl nespolutracovat s českými orgány a nijak nerozporoval své porušení pravidel pobytu v schengenském prostoru, jakož i možnost vrátit se do Vietnamu. Žalovaná nedostala své povinnosti přihlídnout k míře závažnosti protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil. Pouhý nelegální pobyt nestačí ke klíčovému závěru žalované, že v případě žalobce nelze přistoupit k rozhodnutí o uložení zvláštních opatření. Ačkoliv žalobce nedisponuje prostředky pro složení finanční záruky ve výši několika set tisíc korun českých, dokázal si zajistit komplikovanou cestu z Vietnamu do Německa. V případě nezajištění by byl tudíž žalobce schopen zajistit si prostředky pro pobyt na území České republiky do vycestování, například prostřednictvím svých příbuzných nebo charitativních organizací. Tedy minimálně uložení zvláštního opatření podle ustanovení § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bylo možné.
3. Na podporu svých tvrzení poukázal žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57, a ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala předcházející správní řízení a navrhla soudní řízení zastavit ve smyslu § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, případně žalobu zamítnout. Poukázala na to, že žalobce nejprve uváděl smyšlené údaje o své totožnosti a německým orgánům tvrdil, že je nezletilý, aby si zajistil výhodnější postavení jako žadatel o azyl. Žalovaný konstatoval, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu nebylo možné s ohledem na zjištěné skutečnosti ve smyslu § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců – dosavadní jednání žalobce, jeho úmysl nelegálně pobývat a pracovat v Německu, nedostatek financí. Tvrzení žalobce o možnosti získání finančních prostředků, jež uvedl v žalobě, shledává žalovaná účelovým, neboť je v přímém rozporu s jeho předchozí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výpovědí. Žalovaná rovněž rozporovala, že by rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, byl aplikovatelný na dotčený případ, jak tvrdil žalobce.

Správní spis

5. Ze správního spisu a zejm. z protokolu o výsledku žalobce ze dne 23. 8. 2018 vyplývá, že cílem žalobce bylo dostat se do Německa nelegálně, kde chtěl pracovat a za tím účelem mu jeho matka ve Vietnamu zajistila za úplatu v neznámé výši nelegální (převaděčskou) cestu, kterou absolvoval vozem mimo jiné přes území České republiky. V Německu byl žalobce zadržen a vrácen zpět na území České republiky. Žalobce uvedl, že žádným cestovním dokladem, vízem či povolením k pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro Schengenský prostor nedisponuje. Při svém zadržení v Německu uvedl nepravdivě, že je mladší osmnácti let, jelikož se domníval, že tak bude moci v Německu setrvat. Na Českou republiku ani na Evropskou unii nemá žádné rodinné či majetkové vazby. Rovněž sdělil, že nemá prostředky, aby si zde zajistil ubytování či návrat do Vietnamu, ani zde nikoho nezná.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
9. Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je *policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
10. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

11. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
12. Při svých úvahách, zda žalovaná správně postupovala, když neuložila zvláštní opatření místo zajištění žalobce, vycházel soud z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (dostupné na www.nssoud.cz), z nichž vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, v němž je uvedeno: „Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“
13. Ve věci není sporu o tom, že žalobce žádným cestovním dokladem, vízem či povolením pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro Schengenský prostor, nedisponoval. Žalobce při svém zadržení v Německu uvedl nepravdivé datum narození a s těmito falešnými údaji byl z Německa předáván. Až na základě jednání před žalovanou doznal své skutečné datum narození, čímž naplnil podmínky pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce nejenže vědomě nelegálně cestoval přes území České republiky, ale chtěl nelegálně pracovat v Německu, a navíc uváděl nepravdivé datum narození a svoji totožnost, za účelem získání výhodnější pozice při žádosti o azyl v Německu. Za této situace je zde důvodná obava, že by žalobce se správními orgány nespolečně pracoval a případnému správnímu vyhoštění se vyhýbal. Nic nenasvědčuje tomu, že by si žalobce mohl jakkoliv adekvátní finanční prostředky na území České republiky opatřit. Tvrzení žalobce, že by si mohl opatřit prostředky pro adekvátní samostatný pobyt na území České republiky, jsou pouze teoretické, ničím nepodložené úvahy, když i právní zástupce byl v předmětném řízení žalobci ustanoven pro nedostatek prostředků. Naopak se lze důvodně domnívat, že by žalobce po propuštění ze zajištění opět (nelegálně) směřoval na území Německa. Podmínky pro uložení zvláštního opatření tak nebyly v případě žalobce dány a žalovaná postupovala ve věci zcela správně.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. Pro úplnost soud doplňuje, že nezastavil řízení dle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, jak navrhovala žalovaná, poněvadž ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017-20, plyne, že dané ustanovení je v předmětném případě neaplikovatelné pro rozpor s právem Evropské unie – „*Nelze-li se dle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců na území České republiky domoci u soudu vyslovení nezákonnosti rozhodnutí o zajištění policíi ani v jednom stupni řízení z důvodu, že omezení osobní svobody již dle tohoto rozhodnutí netrvá, je taková vnitrostátní úprava neaplikovatelná pro rozpor s právem Evropské unie, a to s čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a s čl. 6 a čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení s čl. 5 odst. 4 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.).*“
16. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 4. října 2018

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)